

Συγχώρεσε με Θεέ μου και συ λαέ μου.

Γράφει ο Μητροπολίτης Κισάμου και Σελίνου Αμφιλόχιος.

Όχι δεν είναι μοντάζ, ούτε στημένη φωτογραφία, πολλώ δε μάλλον δεν είναι.. «fake», για να χρησιμοποιήσω ορολογία που μπήκε στην ζωή μας, μαζί με τον... κορωνοϊό. Είναι ο Γιαννάκης, ένα χαριτωμένο και πανέξυπνο παιδί της Ε΄ Δημοτικού που μεγαλώνει μέσα σε μια ευλογημένη οικογένεια.

Ο Γιαννάκης λοιπόν ήρθε το απόγευμα της Κυριακής των Βαΐων, πριν την έναρξη της Ακολουθίας του Νυμφίου και πριν.. κλειδώσουμε τις θύρες του Μητροπολιτικού μας Ναού, ήρθε στο ιερό, όπου ετοιμαζόμαστε για την έναρξη της Ακολουθίας. Χώρος γνώριμος, οικείος και αγαπημένος για εκείνον. «Γιαννάκη αυτές τις μέρες δεν θα μας βοηθήσεις στο ιερό, χρειάζεται να μείνεις σπίτι σου για να είσαι καλά με την οικογένεια σου», του είπα. «Εμένα ο Χριστός με αγαπά και άμα είμαι εδώ θα είμαι καλά, εδώ θέλω να είμαι», μου απάντησε κοιτώντας με στα μάτια και περιμένοντας να συμφωνήσω μαζί του και «να μείνει εδώ». «Σε αγαπά, του ανταπάντησα, γι' αυτό και θέλει να μείνεις στο σπίτι σου». Ακολούθησε σιγή. Δάκρυσε και σε λίγο έφυγε, κοιτώντας με γεμάτος παράπονο και απορία. Σιώπησα... Κλειδώσαμε τις θύρες και άρχισε η Ακολουθία. Ο Γιαννάκης το βράδυ της Μεγάλης Πέμπτης και ενώ

καθόταν μπροστά από την τηλεόραση του σπιτιού του μαζί με τους γονείς του, μόλις άρχισαν να διαβάζονται τα 12 Ευαγγέλια, αυθόρμητα και χωρίς να πει τίποτα στους γονείς του, σηκώθηκε πήγε στην γωνία του σαλονιού τους όπου έχουν δημιουργήσει ένα προσευχητάριο, πήρε ένα κεριά και σε κάθε Ευαγγέλιο το άναβε και έστεκε δίπλα από τον Ιερέα που διάβαζε το Ευαγγέλιο!

Μεγάλη Παρασκευή. Μετά την Ακολουθία της Αποκαθλώσεως, και πάλι «των θυρών κλεισμένων», πήγα στο κοιμητήριο του χωριού μου για να «χαιρετίσω» αγαπημένα πρόσωπα. Ευτυχώς που είναι περιφερειακό και δεν κλειδώθηκε όπως αυτά των αστικών κέντρων. Τί πόνος, αλήθεια, να στερηθούν οι συγγενείς την ιερότερη μέρα του χρόνου να ανάψουν τα καντήλια των αγαπημένων τους και να τους ψάλλουν το «αιωνία η μνήμη». Επιστρέφοντας επισκέφθηκα, στο κρεβάτι του πόνου, πρόσωπο που περνά μεγάλο Γολγοθά. Καθ' οδόν πέρασα μπροστά από πολυκατάστημα μεγάλης αλυσίδας τροφίμων. Στην τεράστια αυλή του θα πρέπει να περίμεναν τουλάχιστον 80-100 άνθρωποι με καρότσια περιμένοντας να μπουν μέσα. Έφταναν μέχρι τον δρόμο! Στο τέλος του ίδιου δρόμου ένα γωνιακό ζαχαροπλαστείο.

Και οι δύο είσοδοι του μπλοκαρισμένες από κόσμο, ασφυκτικά γεμάτο. «Η λαϊκή σήμερα Μεγάλη Παρασκευή είχε τόσο κόσμο που πήγα και έφυγα, δεν μπορούσα να περιμένω», μου λέει τηλεφωνικά γνωστός μου. Βράδυ Μεγάλης Παρασκευής και πάλι «των θυρών κλεισμένων» και των μεγαφώνων κλειστών. Επιστρέφοντας στο Επισκοπείο βλέπω μηνύματα στο κινητό. Βίντεο και φωτογραφίες από πρόσωπα που πέρασαν έξω από τον Ναό, στάθηκαν για λίγο (καθώς απαγορευμένο και αυτό) και τράβηξαν την στιγμή. «Γιατί»; ρωτά ένα από τα πολλά πρόσωπα. Πάλι σιωπή...

Μεγάλο Σάββατο πρωί. Η πρώτη Ανάσταση! Θεία Λειτουργία «των θυρών κλεισμένων». «Μια νεαρή μητέρα με τα 2 παιδιά της είναι έξω από τον Ναό και παρακαλεί να κοινωνήσουν τα παιδιά της. Ας μην κοινωνήσει αυτή, τα παιδιά της παρακαλεί να κοινωνήσουν», μεταφέρει ο Επίτροπος. «Κλαίει», συνεχίζει. Σιωπή και πάλι.... Μέγα Σάββατο βράδυ. Ακολουθία της Πανυχίδας και πριν κλειδώσουν οι πόρτες εισέρχονται στον Ναό πρόσωπα γνώριμα. «Σας παρακαλούμε θα κρατήσουμε τις απόστάσεις και θα είμαστε σαν να μην υπάρχουμε, μόνο αφήστε μας να

ζήσουμε την Λειτουργία της Αναστάσεως. Δεν αντέχουμε να μην κοινωνήσουμε», παρακαλούν με δάκρυα. Και πάλι... σιωπή....

Όλες αυτές τις μεγάλες μέρες του Θείου Πάθους αρκετοί από τους Ναούς της Περιφέρειας μας φυλάσσονται υπό... «κουστωδίας». Μάλιστα σε κάποια Περιφέρεια μας η.. «κουστωδία» τηλεφωνούσε στους Ιερείς ζητώντας τους να δηλώσουν τις ώρες των Ι. Ακολουθιών ως και σε ποιο Ναό θα τις τελέσουν! Ως δε μας ενημέρωσαν Κληρικοί μας η.. «κουστωδία» πήγαινε κατά την διάρκεια των Ι. Ακολουθιών και από τα παράθυρα των Εκκλησιών κοιτούσε εάν τηρούνται τα μέτρα! Μετρούσε πόσοι είναι μέσα στον Ναό! Δεν πρόσεξα να είχε «κουστωδία» στα καταστήματα με το πλήθος του κόσμου να συνωστίζεται στις αγορές του.

Θεέ μου! τι Μεγάλη Εβδομάδα ήταν αυτή; Τι Πάσχα; Αρχιερείς και Ιερείς, σεβάσμιοι στις τοπικές κοινωνίες με έργο και προσφορά αξιοζήλευτη, σύρθηκαν στα.. «πραιτώρια», διαπομπεύθηκαν, λοιδορήθηκαν, στοχοποιήθηκαν, ταπεινώθηκαν, υβρίστηκαν, τιμωρήθηκαν με πρόστιμα. «Απορία» και «οργή» οι ανοιχτοί Ναοί, «έγκλημα» η προσκύνηση του Επιταφίου, τα ρεπορτάζ των ημερών! «Αυτονόητες οι εισαγγελικές παρεμβάσεις», «τραγικές εικόνες πιστών να μεταλαμβάνουν εν μέσω πανδημίας», δηλώσεις κόμματος εξουσίας!, χαρακτηρίζοντας «τραγωδία» την Θεία Κοινωνία! Και πάλι... σιωπή....

Μη αντέχοντας όλη αυτή την εσωτερική συντριβή επικοινωνήσα, το απόγευμα του Πάσχα, με πρόσωπο που εμπιστεύομαι την κρίση του και δεν ανήκει στον εκκλησιαστικό χώρο, εξομολογούμενος τα μύχια της καρδιάς. «Μήπως Σεβασμιώτατε οι ευθύνες βαραίνουν περισσότερο την Εκκλησία; Μήπως δεν έπεισε την Πολιτεία ότι θα μπορούσε να διαχειριστεί τα του «οίκου» Της, όπως π.χ. οι αλυσίδες τροφίμων, κ.α. που έμειναν ανοιχτά, υπό όρους και προϋποθέσεις; Μήπως δεν διαπραγματεύτηκε σωστά και τίμια; Μήπως... «νίψατε» τας χείρας σας ψιθυρίζοντας: «αθώος ειμί», κλειδωθήκατε στους Ναούς σας και θεωρήσατε ότι έτσι εκπληρώνετε το χρέος σας; Μήπως κάνατε τον Χριστό “live”, “facebook”, “instagram”, “YouTube”, μεταφέροντας το Μυστήριο στην άψυχη οθόνη μιάς τηλεόρασης και πιστέψατε ότι έτσι θα αναπαύσετε την συνείδηση σας; Προτείνετε εναλλακτικές λύσεις στην Πολιτεία ή συγκατατεθήκατε χωρίς αντίλογο; Τι θα πράξετε εάν αύριο, σε μια άλλη περίπτωση, π.χ. θεομηνία, σας ζητήσει και πάλι η Πολιτεία να κλείσετε τους Ναούς; Ποιος έχει την ευθύνη των ψυχών που εμπιστεύονται την Εκ-

κλησία; Η Πολιτεία ή η Εκκλησία; Έχετε συνειδητοποιήσει ότι οι πιστοί όλες αυτές τις ημέρες ένωσαν απόκληροι και ανεπιθύμητοι από την Εκκλησία που θεωρούν μάνα τους»; Η απάντηση του συνομιλητή μου. Και πάλι... σιωπή....

Συγχώρεσε με Θεέ μου και συ λαέ μου για την ευθύνη της σιωπής μου....

Πηγή : <http://aktines.blogspot.com>.